

Sygn. akt III AUz 64/19

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na posiedzeniu niejawnym w składzie:

Przewodniczący SSA Barbara Orechwa - Zawadzka

Sędziowie SA Marek Szymanowski

SA Dorota Elżbieta Zarzecka

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2019 r. w Białymstoku

sprawy z odwołania J. M. (1)

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W.

o wysokość świadczeń służb mundurowych

w przedmiocie zażalenia wnioskodawcy J. M. (1)

na postanowienie Sądu Okręgowego w Suwałkach III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22 marca 2019 r. sygn. akt III U 234/19

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie.

SSA Marek Szymanowski SSA Barbara Orechwa – Zawadzka SSA Dorota Elżbieta Zarzecka

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Suwałkach postanowieniem z dnia 22 marca 2019 r. wydanym na podstawie art. 177 § 1 pkt 3¹ kpc zawiesił postępowanie w sprawie z odwołania J. M. (1) od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. z dnia 26 czerwca 2017 r. o ponownym ustaleniu wysokości renty inwalidzkiej i emerytury policyjnej, do czasu zakończenia postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym w sprawie P 4/18. W uzasadnieniu Sąd wskazał, iż powziął wiadomość, że przed Trybunałem Konstytucyjnym zawisła sprawa P 4/18 dotycząca zgodności z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej przepisów, na podstawie których wydano zaskarżone decyzje. Zdaniem Sądu wyrok Trybunału Konstytucyjnego będzie miał wpływ na rozstrzygnięcie w sprawie z odwołania J. M.. Jako podstawę prawną wskazał art. 177 § 1 pkt 3¹ kpc.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył J. M. (1), zarzucając naruszenie art. 177 § 1 pkt 3¹ kpc poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy zależy od wyniku postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (sygn. akt P 4/18), zainicjowanego pytaniem prejudycjalnym w sprawie o sygn. XIII 1U 326/18 w sytuacji, gdy zależność taka nie występuje.

Wskazując na powyższe skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie jest zasadne. Z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia wynika, że w ocenie Sądu Okręgowego rozstrzygnięcie przez Trybunał Konstytucyjny zagadnień związanych z ewentualną niekonstytucyjnością przepisów stanowiących podstawę zaskarżonych decyzji, ma zasadnicze znaczenie dla wydania prawidłowego orzeczenia w przedmiotowej sprawie.

Powyższa argumentacja w ocenie Sądu Apelacyjnego jest niewystarczająca do zawieszenia postępowania w sprawie o ponowne ustalenie wysokości renty inwalidzkiej i emerytury byłego funkcjonariusza Policji. W podstawie prawnej zaskarżonych decyzji powołany został przepis art. 15c oraz art. 22a w zw. z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2018 r. poz. 132, ze zm.) Te właśnie przepisy zostały objęte pytaniem skierowanym do Trybunału Konstytucyjnego, o którym była wcześniej mowa. Ocena zgodności z Konstytucją przepisów dotyczących obniżenia policyjnych rent inwalidzkich i emerytur, ze względu na pełnienie przez funkcjonariusza służby na rzecz totalitarnego państwa, ma więc znaczenie dla wykładni i zastosowania ustawy zaopatrzeniowej w ramach wszczętego z urzędu postępowania w przedmiocie prawidłowego ustalenia wysokości policyjnej emerytury i renty inwalidzkiej.

Rozpoznając przedmiotowe zażalenie należy zwrócić uwagę na fakt, że skarżący w odwołaniu od zaskarżonej decyzji podnosił, iż rozpoczął służbę w dniu 1 września 1982 r. w Wojewódzkim Urzędzie Spraw Wewnętrznych w S., V Wydziale, na stanowisku inspektora. Od początku jego zamiarem było pełnienie służby w Milicji Obywatelskiej w Wydziale do spraw walki z przestępczością gospodarczą (co zrealizowało się dopiero w 1994 r.). W 1974 r. ukończył Akademię Spraw Wewnętrznych i kontynuował pracę w V Wydziale do 1988 r. Przez cały okres służby podejmował próby opuszczenia jej struktur, co udało się w 1988 r. Nigdy w toku wykonywanych czynności nie popełnił przestępstwa. Nie był uczestnikiem aparatu represji PRL, w szczególności nie zatrzymywał ani nie pozbawiał wolności. Nie zajmował stanowisk kierowniczych. Został pozytywnie zweryfikowany w 1990 r.

Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że skarżący kwestionuje samą zasadę zastosowania w stosunku do niego przepisów ustawy z 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) (Dz. U. 016 r. poz. 2270), a nie tylko ich konstytucyjność.

W pierwszej kolejności należy więc ustalić, czy sporny okres służby można zakwalifikować jako służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13^b ustawy z 18 lutego 1994 r., a w konsekwencji czy istnieją podstawy do obniżenia świadczeń emerytalno-rentowych odwołującego w oparciu o przepis art. 15^c cytowanej ustawy. Dopiero po dokonaniu oceny tej kwestii, w szczególności, gdy Sąd dojdzie do wniosku, że do odwołującego mają zastosowanie przepisy powoływanej ustawy, rozważaniu będzie podlegać, czy zasadny jest wniosek organu rentowego o zawieszenie postępowania w sprawie. Przed podjęciem takiej decyzji sąd powinien ustalić, czy Trybunał Konstytucyjny wydał orzeczenie w sprawie P 4/18, bądź na jakim etapie znajduje się ta sprawa.

Należy podkreślić, iż nie wyznaczenie dotychczas przez Trybunał Konstytucyjny terminu rozpoznania pytania prawnego w sprawie P 4/18 prowadzi do faktycznego uniemożliwienia tysiącom osób uprawnionych do świadczeń z Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA dostępu do sądu i rozpoznania sprawy o wysokość świadczenia w rozsądnym terminie, bez nieuzasadnionej zwłoki.

Mogą stąd wynikać konsekwencje przewidziane w przepisach ustawy z 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. z 2016 r. poz. 1258, ze zm.). Może również dojść do naruszenia art. 45 ust. 1 Konstytucji, w myśl którego każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd.

Wreszcie, zgodnie z art. 1 ust. 3 ustawy z 17 czerwca 2004 r. powołanej wyżej, jej przepisy stosuje się zgodnie ze standardami wynikającymi z Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z dnia 4 listopada 1950 r. (Dz.U. 1993 r. poz. 284, ze zm.).

Ponadto, analizując przesłanki do zawieszenia postępowania sąd będzie miał na uwadze, że z mocy art. 177 §1 pkt 3¹ kpc ma ono charakter fakultatywny, zaś przedmiotowa sprawa toczy się od lipca 2017 r.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy stwierdzić, iż zaskarżone postanowienie jest co najmniej przedwczesne, dlatego z mocy art. 386 § 4 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc polegało ono uchyleniu.

SSA Marek Szymanowski SSA Barbara Orechwa – Zawadzka SSA Dorota Elżbieta Zarzecka

ZARZĄDZENIE

(...)

26.06.2019 r.